

බෙදී යන තෙක්
නොදිනන
මිනිසුන් දකින දිනයකි
මැයි එක

ගාමිණී දසනායක

පමා වී පැමිණි ප්‍රේමය

පුළුල්ල, කහවත්ත සැප ඇලෝකය
කොදුරුය, සුවදායකය අපේල් සිසිලය
පැමිණ ඇති මුත් වසර ගණනක් පමාව
බිබේ පැමිණීමෙන් සතුටෙන් සිටීම මම

සතුටෙන් සිතාගෙන බය සුළුද දැසිත්
මා දෙස බලනු මැන මා ප්‍රතිත් හිඳගෙන
පිර ඇත මේ සටහන් පොත ඉතින්
මා ලියූ කවි වලින් දැරියක වලස

සමාවනු මැන මහට ගේකගෙන් හැඳුනාට
කමනු මැන ඉදින් නොතැකූවාට මේ හිරු වලිය
වෙසෙසිත්ම දෙනු මැන සමාව මා වෙත
අනෙකුත් බොහෝ දෙන බව යැයි සිතුවාට

(මෙය Anna Akhmatova (1889*1966) නම් ප්‍රකට රුසියානු කවිඳියාගේ ගේ Broad and yellow is the evening light නම් කවියෙහි පරිවර්තනයකි. ඇතා යනු සාර් ග්‍රයස සහ විජලවිය රුසියාව යා කළ කවිඳියකි. පොදු ජනතාවගේ ආදරය ඉමහත් සේ දිනාගත්තද ඇය ස්ටාලින්ගේ සහ මහුගේ නිලධාරීවැදයේ වෛරයට පාත්‍ර වූවාය. පසුකලෙක ඒ කවි නිසාවෙන්ම විදේශයන්හි දී සම්මානයට සහ ගෞරවය ද දිනාගත්තාය. කවිය නිසා සෝවියට් ලේඛක සංගමයෙන් පළවා හරිනු ලැබුවද වයස 76 දී එහි පරිපාලන විධායක සභාවට තේරී පත්වූවාය.)

සිහිතය

මංගලිකා ප්‍රනාන්දු

නිහඬ රෑ මැදියමේ
 තුන් සිතම පිරිවරා
 නෙන් කොණේ තැවරලා
 හිඳුන් ගත වූ සිහිතය

වසන්තය පිපිලා
 ළපල්ලේ සැගවිලා
 හිරි ඇඹරේ මතු වෙනා
 යහන් ගත වූ සිහිතය

පීචිතය මැදියමේ
 වරින් වර මතු වෙනා
 මද සිනා විහිදමින්
 ඉතිමරන සිහිතය

ස්වප්න ලෝකය ඇරා
 මා ළගම දැවටෙනා
 කිසිදිනෙක හමු නොවන
 මිහිදන් වූ සිහිතය

යලි මුණාගැසුම

තුහාරකා ඇත්තනි

ඇප ආයෙමත් මුණ ගැසෙනට
 අවුරුදු විසිපහකට පසුව හරියටම
 අහම්බයක් සැලසුමට හිඹිණ

යාන්තමට භාන්පස සිතල
 ඉඳහිට වැටෙන හිරු එළිය මැද
 ඇප දෙදෙනා මුහුණට මුහුණ සිටියේ
 කාලාන්තරයකට පසු උපන් බිම
 නත්තල් දේව මෙහෙයෙදී
 කෝවිලේ තේරු උත්සව මොහොතෙදී

සුවපහසු කඩයිම් ගෞරවම පසුකර
 මා ඇද වෙනත් නුවරක
 නුඹ කළුම ගෙනෙනා කටු අකල් පරදා
 අධිකරීන් එන්නෙහි මේ ඉම වෙන

එදා නුඹ ඇදුන ගත නොහැකි
 කිලිට කෝල්ලෙකි
 ඇප කුඩා කල
 ඔය නොග කියුවත් මට මතක හැති
 වත්පොහොසත්කම් නොවැටෙනෙ එදවස
 මා කෝල්ලේ පරදවන නපුරු කෙල්ලකි

භාන්පස සිතල තව ඇදුර මවයි
 ඔබ දොඩන දැ සිත කිරි ගසයි
 ලොව නෙන් ඇතර ඇද මා
 බිහිරි ගොඳයි

දුක පැරදවූ ඔබ සැනසුම ගැන
 මඬසිත විදිනා තුට පල කරනට
 එදා කෙල්ලෙදුළුම
 කම්මලට හාදවත් තබනට

ගැදෙහි පොපියන පිරිය පිටුදැක
 ඔය නිහඬ හඬගෑම
 නොඇසෙනට
 ඇතටම නික්ම යන්නෙමි

කිසිදා මල් නොපිපිණු
 ලකුක් මෙන් ගෙවෙන
 මගේ නිහඬ ලොවේ
 මල් සුවද රුදනට
 යලි ඉඩක් නොතබමි

කිසිවක් නොවැටනු
 වැඩිවියද නොපැමිණි
 ඒ නිඳහස් කුඩාවිය
 ඇද ගොඳව
 ඇප දෙසම බලා සිටියි....

මයුගේ සැමරුම්

සුවදක මංජුල වෙඩිවර්ධන

සිත මීදුම් හිරපට
 ලිහි ලිහි විසිරෙන
 විදි නිමිතය ඇතැරෙරයි
 මුහුගේ සැමරුම් සුවදට.....

වසන්තය එන බව
 සිනුව ගසා කිවද
 නිහතමානි සුවදින්
 හිස පහත් කරගෙන....

කි*මැයි පළමු දා* දවසක
 ඇයි ඔය දැන් බැඳගෙන
 එන්න අත් විහිදුන්
 මුහුගේ මුකුටිය තුරුළට...

සිලිටි පත් හැඳගත්
 වසන්ත දසන් මැදගත්
 කිහිති සුද ඉතිරන
 මේ මල් කළකි ඔබට ය

අත් හැරලන්න බැරියෙන්
 ආදරය සමරමු.....
 තෙත්බර සිලිටි මල් පෙති
 තෙත් පිසත් යට අනුරමු.

* (ඉංග්‍රීසියෙන් ලිලි බා/ ද වැලී ඉලය
 මෙන්ම "මේ ලිලි" යන "මේ බෙල්ල" ලෙසින්ද හැඳින්වෙන "මයුගේ" මල,
 ග්‍රන්ථයේ මැයි පළමුදා ඇවැරුම් මල
 ලෙස හොඳා හැඳින්.)

ඇගේ දරුවන් අමතන ඇගෙ හඳුවනේ බස් වහර වින්දන ආර්යරත්න

කොට්ට පුළුං ගස් පෙළක
 කිරි පැන පුළුං කැටී
 සුළං රැළී මහ නැළුවෙයි

වැට මායිමක
 වැටහිරියා අතු අභිස්සක
 ලා දම් පැනැති ඊකිරි මල් රොඳු බදුයි

වෙල් දෙතිස වැළඳගෙන වැතිරුණු
 කංකුං යායක
 හිල් මල් සැලෙයි

රළු කටුක වියළි බිම් කඩකට
 ඉලක් මල් යායක්
 හිම පොරොණාවක් පෙරවයි

නම් නොදන්නා
 තුංග තුරු සිරසකින්
 කුඩා මල් වැසි වසයි

ශේස කන්දක්
 තුරු පෙළක් යට වැතිරී
 මීරිකාවෙන් ඉඳි වි හිඳයි

තාම ලස්සන මගෙ රට මැදින්
 උදය දේවී ලැසි ගමනින් ඇදෙයි (

කවුළුවට වසිරීන්
 මේ ඇරුම සිතුවම් දිග හැරෙන විට

සිහිති ඇත දිගුකොට
 පොඩි පුතෙක්
 මට නොතේරෙන බසකින්

යමක් මවගෙන් විමසයි

මොනවදෝ කියා දී
 ළපටි හිස සිඹින
 නළලත රත් තිලෙකයෙන් සැරසූ
 අම්මාගෙ ඇස්

මට තේරෙනා බසකින් දිලිහෙයි (

අම්මෙක් වගේමයි ලක් පොළව
 බඩටත් මටත්

එකම බසකින් අම්මයි (

ඒ බස තේරෙනා විට ඔබට
 කවුරු මොනවා කීවත්
 පුතේ , උමි මිමට අයිතියි... (